

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de novembre del 2017

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- El Sr. A.S.T. va presentar, per escrit de data 16-01-2015, demanda laboral contra el Sr. N.C.C., demanant la seva condemna a pagar-li la suma mínima de 6.642,33.-euros en concepte d'indemnització per acomiadament improcedent i injustificat, majorada amb els interessos legals corresponents, a cotitzar prop de la CASS, i amb condemna en costes, incloent honoraris d'advocat i de procurador.

II.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència de data 01-10-2015, decidint estimar l'excepció de caducitat aixecada pel defenent i desestimar la demanda formulada pel Sr. A.S.T., condemnant a la part agent a satisfer les costes processals, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

III.- Per Sentència del 29-04-2016, aquesta Sala va decidir estimar el recurs del Sr. A.S.T. contra la referida Sentència de l'Hble. Tribunal i revocar-la íntegrament, condemnant al Sr. N.C.C. a pagar al Sr. A.S.T. l'import de 6.642,33.-euros, més els interessos legals a partir del 03-03-2015, i a cotitzar dit import prop de la CASS, tot i condemnant al Sr. N.C.C. a pagar les costes judicials de primera com de segona instància.

IV.- Per Aute del 27-06-2017, vam estimar l'incident de nul·litat d'actuacions formulat per la representació processal del Sr. N.C.C. en contra de la Sentència del 29-04-2016 en el sentit d'anul·lar l'últim paràgraf del I.- Fonament de dret i els FONAMENTS .-III i IV.-, d'anul·lar la part decisòria i de substituir-li la següent :

“ESTIMAR el recurs del Sr. A.S.T. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal de data 01-10-2015 que revoquem íntegrament;

DESESTIMAR l'excepció de caducitat aixecada per la representació processal del Sr. N.C.C.;

RETORNAR les actuacions a l'Hble. Batllia per que sigui resolt el fons del litigi;

RESERVAR les costes processals fins a la sentència definitiva.”

V.- Per Sentència del 20-04-2017, l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle, va decidir estimar la demanda interposada pel Sr. A.S.T. i condemnar al Sr. N.C.C. a pagar a l'agent l'import de 6.642,33.- euros, majorada amb l'interès legal a comptar de la data de contesta a la demanda, a saber el dia 3 de març del 2015, fent imposició a la part defenent de les costes judicials ocasionades, incloses aquelles derivades de la intervenció d'advocat i de procurador, a acreditar en període d'execució de sentència.

VI.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. N.C.C. Demana la seva revocació, dictant-se una nova desestimant íntegrament la demanda i declarant l'acomiadament com a justificat, amb imposició de les costes a la part agent.

La representació processal del Sr. A.S.T., demana la desestimació del recurs, amb imposició de les costes judicials a la part adversa.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- El primer aspecte del recurs concerneix la qüestió de la prescripció de la falta disciplinària i els arguments revocatoris són els següents : 1) no és cert que la carta de comiat fou comunicada el 07-10-2014 sinó el 28-04-2014 com el fet de portar la menció “no conforme” sobre la carta ho prova ; 2) el tribunal d'instància no ha analitzat aquest punt sinó que va agafar els raonaments de la Sentència de la Sala civil anul·lats per l'Aute de la mateixa Sala i 3) és cert que la baixa mèdica no impedeix notificar l'acomiadament, i justament, donat la baixa mèdica, no es va poder portar a terme l'acomiadament fins al 07-10-2014, però la sanció ja estava notificada des del 28-04-2017, sense que hi hagi cap necessitat de tornar-ho a fer.

No es discuteix la relació laboral que existia entre el Sr. A.S.T. i el Sr. N.C.C., ni que el primer treballava pel demandat en qualitat de cambrer des del 12-01-2011 en el restaurant X, titularitat del segon.

Aquesta relació es va extingir com a conseqüència de l'acomiadament disciplinari de l'assalariat mitjançant carta de data 28-04-2014.

Es va plantejar la qüestió de la prescripció de la falta disciplinària molt greu invocada i, donat que l'empresa admet que la suspensió de la relació laboral per causa mèdica (article 35 del Codi de relacions laborals) no comporta la suspensió del termini de prescripció, la qüestió essencial que es discuteix en aquesta alçada i en el marc del present recurs és la de determinar en quina data aquesta carta de comiat fou notificada puix la part empresarial sosté que

fou el mateix 28-04-2014 i que per tant els fets del 26-04-2014 que fonamenten el comiat no havien prescrit.

Però, apareix sense cap mena de dubte que és en data 07-10-2014 que la carta fou notificada i no abans.

En primer lloc, val a dir que vam exposar en el Fonament de dret II.- de la nostra sentència 486/2015 del 29-04-2016 que “- en data 07-10-2014 es va notificar l'acomiadament i per tant el termini de caducitat es va iniciar en aquest moment.” Aquesta motivació no va donar lloc a anul·lació per part de l'Aute del 27-06-2017.

De fet, en el marc del recurs formulat per l'empleat en contra de la sentència del 01-10-2015 la part empresarial sostenia que “*el propi demandant reconeix que la carta de data 28 d'abril del 2014 li fou notificada el 7 d'octubre del 2014 (...) Atenent el termini de caducitat de 60 dies a comptar del moment en que la persona treballadora té coneixement de l'acomiadament, és a dir el 7 d'octubre del 2014, és obvi que el còmput dels referits 60 dies (de data a data), fa que sigui el 7 de desembre del 2014, la darrera data per la interposició de qualsevol acció en aquest sentit indemnitzatori.*”. Afegia “*Doncs bé, el demandant, si bé els fets varen tenir lloc el 26 d'abril del 2014, no va ser possible comunicar-li l'acomiadament fins al 7 d'octubre del 2014, per haver-se donat de baixa oportunament.*”.

Difícilment pot ara l'empresa sostenir que la data real de notificació seria el 28-04-2014.

També és cert que la part defenent va sostenir que havia volgut comunicar la carta el 28-04-2014 i que és per això que l'empleat havia escrit la menció “no conforme”, tot i comunicant a l'empresa que havia obtingut una baixa.

Però aquesta versió no queda provada i no és coherent amb els altres elements que permeten considerar que és en data 07-10-2014 que l'empleat va aposar la referida menció. Hem de recordar que l'article 106 precisa que la notificació de les faltes requereix una comunicació escrita a la persona treballadora en la qual s'ha de fer constar la data i cal exposar els fets que la motiven, mitjançant una carta certificada amb avís de recepció o mitjançant

l'entrega directa a la persona treballadora, que n'ha de signar la recepció **amb la menció de la data** i, si aquesta persona es nega a signar, en presència de testimonis.

Ara bé, constatem en l'original de la carta de comiat aportat per l'empresa que l'empleat no ha mencionat cap data, i en la còpia aportada per l'agent que s'ha mencionat la del "7/10/2014".

En segon lloc, una cosa és decidir l'acomiadament i una altra notificar-lo de manera conforme a llei. Ben evidentment aquest notificació s'ha de fer abans de la finalització del termini de prescripció (seixanta dies a partir de la data en què l'empresa ha tingut coneixement que s'ha comès segons preveu l'article 107 del Codi de relacions laborals tractant-se d'una falta molt greu).

En el nostre cas, si bé es pot entendre que l'empresari va decidir sancionar l'empleat en data 28-04-2014 (data de la carta), també apareix que el Sr. A.S.T. va causar baixa mèdica del 28-04-2014, inclòs, fins al dia 07-10-2014 i que la carta de comiat de data 28-04-2014 no li fou degudament notificada fins al 07-10-2014, dia mateix de la seva reincorporació. Malgrat les insinuacions de la part recurrent al respecte, no queda provat que aquesta baixa mèdica seria fraudulent. Si bé, l'empresari ha sostingut que havia informat l'empleat que el volia sancionar el 28-04-2014, força és de constatar que és només en data 07-10-2014 que va tenir lloc la notificació, data que el mateix empresari va acceptar com a tal, doncs, com ho hem dit abans, tota la discussió sobre la caducitat es va fer en relació al dia 07-10-2014 i no al 28-04-2014.

Tenint en compte que la suspensió del contracte laboral no feia ni jurídicament ni materialment impossible tal comunicació especialment via carta certificada, i si l'empresa considerava que la baixa mèdica era només una maniobra de l'assalariat, res impedia notificar-li l'acomiadament ja decidit.

D'altra banda, si l'empresa considerava que ja havia degudament notificat el comiat el 28-04-2014 no tenia cap sentit procedir a una altra

notificació el 07-04-2014, data en la qual a més es van emetre la quitança i el xec corresponent.

Per consegüent, essent prescrita la falta, el comiat notificat el dia 07-10-2014 es troba sense justificació, i és de manera ajustada a dret que el tribunal unipersonal ha decidit que l'empleat podia pretendre a la indemnització de l'article 98.

II.- El segon aspecte del recurs és que l'empresari considera que ha actuat respectant la llei i els drets del treballador i que la renúncia del mateix a res reclamar en és un reconeixement, sobretot que es tracta d'una clàusula clara i unívoca que va acceptar lliurament.

Però aquest argument de la part empresarial no es pot estimar.

En efecte, és cert que la quitança del 07-10-2014 que l'empresa va fer signar al Sr. A.S.T. conté una clàusula mecanografiada indicant : *“Rebo aquesta liquidació de la meva total i absoluta satisfacció, declarant-me totalment liquidat i finiquitat a tots els efectes, prometent res mes reclamar per les meves relacions laborals amb RESTAURANT X”*

No obstant això, el fet que l'empleat s'hagi declarat totalment satisfet al rebre la quitança de la relació laboral no permet fer desaparèixer la prescripció ni concloure que hauria acceptat l'actuació empresarial tota vegada que és reiterada la jurisprudència que recorda que, atès el caràcter irrenunciable dels drets de l'assalariat, no pot un treballador renunciar als seus drets pel sol fet d'acceptar la quitança ja que la mateixa no pot comportar cap abandó d'un dret, en el present cas renunciar a invocar la prescripció.

III.- La desestimació del recurs determina la condemna del recurrent a pagar les costes de segona instància.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs del Sr. N.C.C. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 25-09-2017 que confirmem íntegrament ;

CONDEMNAR al Sr. N.C.C. a pagar les costes judicials de segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramès testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.